

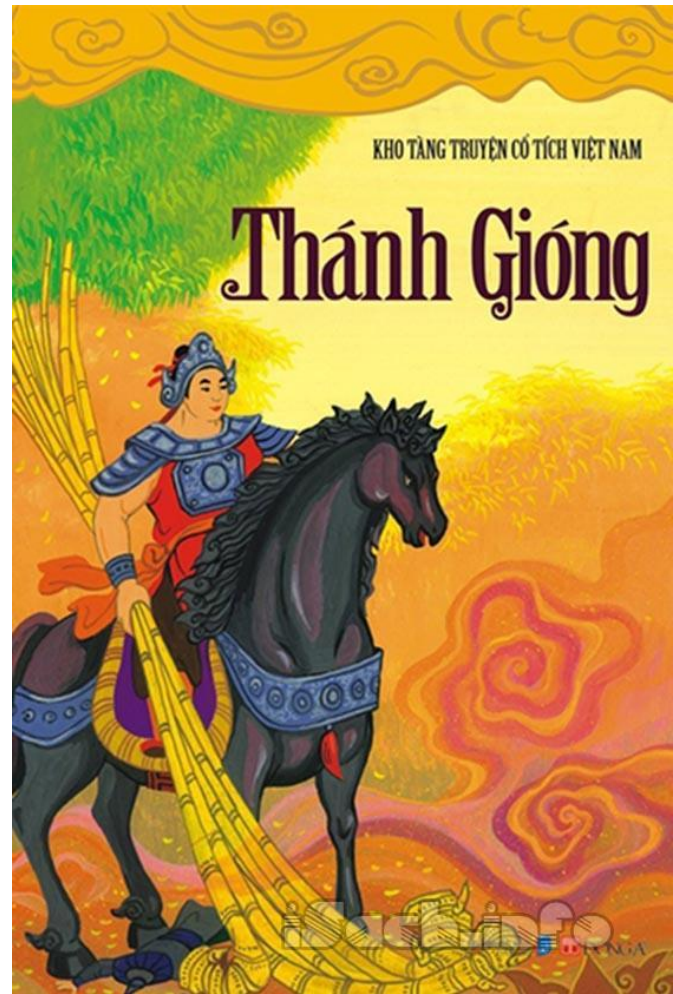
Đề bài: Viết bài văn kể sáng tạo câu chuyện mà em yêu thích.

Bài làm

Tuổi thơ tôi lớn lên êm đềm bên những câu chuyện dân gian mà ông nội vẫn kể mỗi tối. Qua những câu chuyện ông kể, tôi như đắm chìm vào thế giới đầy kì ảo của cha ông, hiểu thêm về lịch sử dựng nước và giữ nước của dân tộc. Một trong những câu chuyện tôi ấn tượng nhất đó là truyền thuyết “Thánh Gióng”. Câu chuyện đã kể về người anh hùng đánh giặc giữ nước. Sau đây tôi xin kể lại câu chuyện này cho các bạn nghe nhé!

Tục truyền đời Hùng Vương thứ sáu, ở làng Gióng có hai vợ chồng ông lão nổi tiếng là sổng phúc đức. Hai ông bà rất mong có một đứa con. Thế rồi, một hôm, bà ra đồng trông thấy một vết chân rất to, bà ngạc nhiên kêu lớn: “Chao ôi! Bàn chân ai mà to thế này!”. Tò mò nên bà đưa chân vào ướm thử, không ngờ về nhà bà mang thai. Điều kì lạ là mãi mười hai tháng sau bà mới sinh được một cậu bé mặt mũi rất khôi ngô. Hai vợ chồng mừng rỡ vô cùng. Nhưng kì lạ hơn nữa là đứa trẻ đã lên ba tuổi mà vẫn không biết nói, biết cười, cũng chẳng biết đi, cứ đặt đâu thì nằm đấy.

Bấy giờ giặc Ân đến xâm phạm bờ cõi nước ta. Chúng đi đến đâu là đốt phá nhà cửa, giết người cướp của đến đấy. Quân đội Hùng Vương nhiều phen xuất trận, nhưng đánh không nổi lại chúng. Vua Hùng lấy làm lo lắng vội phái sứ giả đi khắp nơi trong nước tìm người tài giỏi để cứu nước. Đứa bé nghe tiếng rao của sứ giả, bỗng cất tiếng nói: “Mẹ ra mời sứ giả vào đây”. Sứ giả vào, đứa bé bảo: “Ông về tâu với vua sắm cho ta một con ngựa sắt, một cái roi sắt và một tấm áo giáp sắt, ta sẽ phá tan lũ giặc này”. Ai nấy đứng nghe khôn xiết lạ lùng. Cho là thần nhân xuất hiện, sứ giả lập tức phi ngựa về tâu với nhà vua. Nghe nói, Hùng Vương

mừng rỡ liền ra lệnh cho thợ rèn gọt tất cả sắt trong cả nước lại rèn ngựa, roi sắt và tấm áo giáp sắt như lời xin của chú bé dạn.

Càng lạ hơn nữa, kể từ hôm gặp sứ giả, chú bé bỗng lớn nhanh như thổi. Cơm ăn mấy cũng không biết no, áo vừa mặc xong đã căng đứt chỉ. Hai vợ chồng làm lụng cực nhọc, chạy ngược chày xuôi mà không đủ nuôi con bèn cậy nhờ hàng xóm. Bà con ai cũng mong cậu đi giết giặc cứu nước nên chẳng nề hà gì, cùng góp gạo nuôi cậu bé.

Giặc vừa đến chân núi Trâu. Thế nước rất nguy, người người hoảng hốt. Vừa đúng lúc đó, sứ giả đem ngựa sắt, roi sắt, áo giáp sắt đến. Chú bé vùng dậy, vươn vai biến thành một tráng sĩ, mình cao hơn trượng, oai phong lẫm liệt. Tráng sĩ bước lên, vồ vào mông ngựa. Ngựa hí dài mấy tiếng vang dội. Tráng sĩ mặc áo giáp, cầm roi, nhảy lên mình ngựa. Chàng chào mẹ và dân làng rồi phi thẳng đến nơi có giặc, đón đầu chúng, đánh giết hết lớp này đến lớp khác, giặc chết như ngả rạ. Trên chiến trường, Gióng tung hoành ngang dọc, tả đột hữu xung, giặc chết dưới tay như ngả rạ. Bỗng gậy sắt gãy, Gióng nhanh như chớp nhổ tre bên đường làm vũ khí mới. Giặc sợ hãi chạy trốn, đâm đạp lên nhau mà chết. Gióng đuổi theo giặc đến chân núi Sóc (Sóc Sơn). Đẹp giặc xong, cậu Gióng không quay về kinh để nhận công ban thưởng mà thúc ngựa đến đỉnh núi Sóc, bỏ lại áo giáp sắt, một người một ngựa bay thẳng về trời.

Vua nhớ công ơn phong là Phù Đổng Thiên Vương và lập đền thờ ngay ở quê nhà. Hiện nay vẫn còn đền thờ ở làng Phù Đổng, tục gọi là làng Gióng. Mỗi năm đến tháng Tư, làng mở hội to lắm. Người ta kể rằng, những bụi tre đằng ngà ở huyện Gia Bình vì ngựa phun lửa bị cháy mới ngà màu vàng óng như thế, còn những vết chân ngựa nay thành những ao hồ liên tiếp. Người ta còn nói khi ngựa thét ra lửa, lửa đã thiêu cháy một làng, cho nên làng đó về sau gọi là làng Cháy.

Câu chuyện về người anh hùng Thánh Gióng đã khơi dậy trong tôi lòng yêu nước và ý thức trách nhiệm sâu sắc với đất nước. Tôi tự nhủ sẽ học tập, rèn luyện tốt để mai sau để giúp cho đất nước ngày một tươi đẹp hơn, phát triển hơn.

Học sinh: Đào Thảo An – Lớp 5A3